

Nádejou povolání

Týždeň modlitieb za dominikánske povolania

(11.11 – 17.11. 2024)

Milá Dominikánska rodina,

pápež František nás nasledujúci rok pozýva znovuobjaviť, zakúsiť, ale najmä hlásať nádej, ktorá vychádza z viery. Naša Cirkev, ale aj naša Dominikánska rodina, sa zrodili zo spoločenstva ľudí živej nádeje. O prvých bratoch a sestrách, či už máme na mysli prvých kresťanov alebo Dominika a prvú generáciu bratov a sestier našej rodiny, sa môžeme dočítať, že oplývali radosťou a túžbou zvestovať radostnú zvesť všetkým ľuďom. Kde pramenila ich nádej, radosť a odhodlanie?

Ľudia sa odjakživa snažia vysporiadať so zdanlivou obmedzenosťou nášho bytia. Mohli by sme sa spýtať spolu so sv. Augustínom: „Na čo nám je dobre žiť, ak nám nie je dané žiť stále¹“ Zdá sa, že práve smrť je ukončením všetkých našich snáh, a tak podkopáva zmysel či odhodlanie v našom prítomnom živote. Jednoducho povedané, má zmysel niečo robiť, ak to zajtra zaľahne prachom? Nebolo by tak ľahšie spolu so sv. Pavlom a prorokom Izaiášom zahodiť našu „naivnú predstavu“ - nádej za hlavu a jednoducho prehlásiť: „Jedzme a pime, lebo zajtra umrieme“ (1Kor 15,32/ Iz 22,13)?

Radost' a odhodlanie prvých bratov a sestier pramenila práve v nádeji založenej na vzkriesení Ukrižovaného. Ježiš podal o nádeji, o živote, jasný dôkaz. Ten, ktorý bol zabitý na kríži, tretieho dňa vstal z mŕtvych. Smrť už nie je viac konečnou destináciou, ako si to mysleli mnohí grécki filozofi. Rovnako nie je miestom skôr nebytia ako bytia, v ponímaní starozákonnej viery, ale je vzletom k životu. Nádej nás tak uisťuje, že Boh nás stvoril pre život a nie pre smrť. „Kresťanská nádej spočíva práve v tomto: tvárou v tvár smrti, keď sa zdá, že sa všetko končí, nadobúdame istotu, že vďaka Kristovi, vďaka jeho milosti, ktorú nám odovzdal v krste, „život sa neodníma, iba mení,“ a to navždy.“² Predmetom nádeje však, ako sa môže zdať, nie je len nikdy nekončiaci život, to by bolo málo. Uvažovať o kresťanskej nádeji znamená uvažovať o konečnom zmysle nášho života. Naším cieľom je naše bytie s Bohom, a práve toto bytie v sebe nesie večný život. Nezápasíme tak o večnosť, ale o zmysel bytia.

Týždeň modlitieb za dominikánske povolania (11.11. - 17.11.) nám ponúka priestor pre spoločné pýtanie sa, a hľadanie odpovedí o zmysle nášho života, ktorý sa uskutočňuje v Dominikánskej rodine. Zjednotení, počas siedmich dní sa budeme modliť tie isté modlitby, budeme vyslovovať tie isté slová odhaľujú nádej, ktorá dáva zmysel nášmu životu. Jednotlivé dni nás upozornia na to, že hoci je naša nádej jedna a tá istá, spôsoby akými ju žijeme a kážeme, sú rôzne.

Naša rodina je známa najmä svojou intelektuálnou činnosťou. O to viac si to uvedomujeme tento rok, keď si pripomíname 750 rokov od narodenia sv. Tomáša pre nebo. Práve on veľmi trefne definuje motto nášho povolania: *Contemplare et contemplata aliis tradere*, čiže Kontemplovať a kontemplované dávať druhým³. Naše štúdium a modlitba v spoločenstve nás vedú ku kázaniu,

¹ „*Quid prodest bene vivere si non datur semper vivere?*“ AUGUSTÍN. *Rozpravy o Jánovom evanjeliu*.

² FRANTIŠEK. 2024. *Nádej nezahanbuje - Bula o vyhlásení riadneho jubilea roku 2025*. Rím. odst. 20.

³ *Summa Theologiae*, II-II Q. 188, A.6.

k druhým. To zdôrazňuje aj kardinál Cantalamessa „Potrebujeme ju (nádej) ukázať svetu, ktorý je ponorený do beznádeje a nihilizmu.“ V dnešnej dobe nepotrebujeme obhájiť našu nádej, tak ako tomu bolo na začiatku 20. storočia, keď stála zoči-voči filozofickej kritike. Dnešná doba volá viac ako kedykoľvek predtým po odhalení nádeje, pretože sa v nej „stretávame so sklúčenými ľuďmi, ktorí hľadajú do budúcnosti skepticky a pesimisticky, akoby im nič nemohlo ponúknuť šťastie.“⁴

Skepticizmus, pesimizmus či vo všeobecnosti beznádej je príčinou stagnácie či konca všetkého – pretože kde nie je nádej, nie je zmysel života. Naopak v tom, v ktorom je prítomná nádej, ten, kto dúfa, nie je spokojný s tým čo je a ako to je, ten kto dúfa, má energiu, aby sa všetko hýbalo. Má vynaliezavosť a dôveru, aby našiel a vyšliapal cesty, ktoré vedú k prekonaniu zla a beznádeje.⁵ Nádej tak nie je len pasívne očakávanie alebo upretie zraku smerom k naivnej budúcnosti, ako si to mysleli filozofi na začiatku 20. storočia. Ide o aktívne úsilie, ktoré vedie k dosiahnutiu cieľa – k zmyslu – k jednote s Bohom. Je to práve ona, ktorá dáva silu bratom a sestrám odpovedať na Božie volanie a zasvätiť sa Bohu. Je to ona, ktorá dáva mladým ľuďom odvahu založiť si rodinu, a rovnako je to ona, ktorá dáva starším chuť ráno vstať a pracovať. Ona nás pozýva k aktivite.⁶

Pápež František zdôrazňuje: „V jubilejnom roku budeme povolaní k tomu, aby sme sa stali hmatateľným znamením nádeje pre mnohých bratov a sestry, ktorí žijú v ťažkých podmienkach.“⁷ Toto znamenie nádeje je potrebné ponúknuť všetkým ľuďom, ale najmä chorým, starým, mladým, migrantom, väzňom, chudobným, matkám a otcom, synom a dcéram... Nielen pápež, ale najmä naše dominikánske povolanie, nás pozýva ku kázaniu, k odovzdávaniu nádeje, ktorú sme prijali. Máme veľkú pomoc v tom, že milosť nádeje, ktorú kázaním odovzdávame iným, je podporovaná našou prirodzenosťou. Nádej je predpokladaná prostredníctvom našej skúsenosti s krásou, spravodlivosťou, šťastím, dobrom, láskou. Práve oni sú pre nás odleskami malých nádejí, ktoré sú predzvestou kresťanskej nádeje. Pápež uvádza: „Každý dúfa. V srdci každého človeka je ukrytá nádej ako túžba a očakávanie niečoho dobrého, hoci nevie, čo prinesie zajtrašok.“⁸ K uskutočneniu nášho povolania, ohlasovanie nádeje, sa nám tak otvára cesta, ktorá je široká a radostná. Semienko nádeje je v každom z nás, a jej odlesky možno nájsť v krásе, dobre, pravde... ktoré sú prítomné medzi nami. Sme tak povzbudení použiť všetky dobré formy a prostriedky k uskutočneniu nášho povolania.

Milá Dominikánska rodina, vyprosujem vám všetkým, aby sme počas Týždňa modlitieb za dominikánske povolania znovu objavili nádej, ktorá nás ťahá k nášmu povolaniu. Ona sama nechce byť zamlčaná, ale vyslovená všetkým. Potrebujeme nanovo uchopiť nádej, a nájsť spôsoby, ktorými ju prinesieme iným. V hre nie je len večný život, akési večné trvanie, ale celkový zmysel všetkého. Nech je tento čas časom modlitby *contemplare*, ktorá nás pripraví, na *contemplata aliis tradere*, hlásanie nádeje počas nadchádzajúceho jubilejného roka.

Sebastián Kaduk

⁴ FRANTIŠEK. 2024. *Nádej nezahanbuje - Bula o vyhlásení riadneho jubilea roku 2025*. Rím. odst. 1.

⁵ Porov. GRESHAKE, Gisbert. *Vita più forte della morte – Sulla speranza cristiana*.

⁶ CANTALAMESSA, OFM Cap. 2022. *Dvere nádeje*.

⁷ FRANTIŠEK. 2024. *Nádej nezahanbuje - Bula o vyhlásení riadneho jubilea roku 2025*. Rím. odst. 10.

⁸ FRANTIŠEK. 2024. *Nádej nezahanbuje - Bula o vyhlásení riadneho jubilea roku 2025*. Rím. odst. 1.